

Arrest

nr. 205 510 van 19 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt

verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 205 509 van 19 juni 2018 het beroep verwerpt.

Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juli 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

*Naam, voornaam: B., A.
geboortedatum: (...)1976
geboorteplaats: Ljarna
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. Het betrokken middel dient dan ook onderzocht te worden samen met de middelen die hiermee samenhangen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, *“in combinatie met”* de schending van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet. In de synthesesmemorie zet verzoekster het volgende uiteen:

“IV. NOPENS DE MIDDELEN:

Verzoekende partij heeft in zijn initieel verzoekschrift de volgende middelen aangehaald:

Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, in combinatie met de schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet:

Wat de uiteenzetting nopens het Eerste Middel betreft, wenst verzoekster het volgende te melden/samen te vatten:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1.

- Gelet op het gegeven dat het hier gaat om een Marokkaans koppel met thans twee minderjarige kinderen;*
- Gelet op de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Gelet op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet;*
- Gelet op het gegeven dat administratieve beslissingen afdoende moeten gemotiveerd zijn;*

1.1.2. In casu zijn de bestreden beslissing van 28.05.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Eveneens wordt er verwezen naar de definitie van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet (het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel).

1.1.3. Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster blijkbaar niet in het bezit is van een geldig visum;*

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft, er al haar socio-economische en familiale belangen heeft, haar partner heeft met wie zij wettelijk samenwoont, weerhoud verwerende partij niet van het onderzoeken van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.1.4. Bovendien verwijst verzoekster naar een gelijkaardig dossier die door verwerende partij werd behandeld en waarin die zaak ook een aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een aanvraag artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. In deze gelijkaardige zaak, betrof het een Marokkaanse vrouw, die illegaal in België was, een wettelijke samenwoningscontract had afgesloten met haar partner en een Marokkaans verblijfsgechtigd kind heeft. In dit dossier werd door de raadsman een verzoekschrift tot regularisatie op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend,

dewelke quasi identiek is aan de aanvraag van huidig dossier. In het ter vergelijking voorgelegd dossier, zal men vaststellen dat verwerende partij de aanvraag van de vreemdeling ONTVANKELIJK heeft verklaard, doch ongegrond. Uitdrukkelijk stelt verwerende partij in de genomen beslissing dat GEEN bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat er nog een lopende aanvraag 12bis (Vreemdelingenwet) lopende is en dat er ook geen bevel wordt gegeven zodat artikel 8 EVRM niet dienstig kan opgeroepen worden (stukken 4 en 5). In essentie meent verwerende partij dat er WEL een schending zou zijn van artikel 8 EVRM en daarom geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. Uiteindelijk heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 22/10/2014 de beslissing vernietigd van verwerende partij (stuk 6). Het is wel opvallend hoeveel vergelijkingen er tussen beide dossiers zijn:

- Het betreft Marokkaanse vrouwen, die illegaal in België verblijven;
- Ze hebben een wettelijke samenwoning met hun Marokkaanse partner;
- Ze hebben een verblijfsgerechtigde partner en kind(eren);
- Ze hebben allebei een aanvraag artikel 9bis en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet ingediend;

In het geval van verzoekster werd de aanvraag ONONTVANKELIJK geacht, terwijl in het ter vergelijking voorgelegde dossier de aanvraag ONTVANKELIJK werd bevonden. Bovendien werd verzoekster bijkomend in het bezit gesteld van een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten), terwijl in het ter vergelijking voorgelegd dossier GEEN bijlage 13 werd afgeleverd (zodat het invoeren van de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig zou zijn).

1.1.5. Verwerende partij werkt blijkbaar met twee maten twee gewichten. Er is geen ernstig en verantwoord onderscheid te vinden tussen beide dossiers, zodat verzoekster meent dat verwerende partij slechts met de natte vingers over sommige dossiers heenstapt zonder zijn consequent te zijn in gelijkaardige dossier. Verzoekster meent dat er een schending is van artikel 10 en 11 van de Grondwet, in samenlezing met de bepalingen en beginselen in het Eerste Middel. Eveneens is een dergelijke manier van werken contraproductief wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel. Gelijkaardige dossiers, dienen op een gelijke manier te worden behandeld, zodat de rechtsonderhorige min of meer zeker kan zijn van het gedrag van een administratieve overheid. In casu is dat dus geenszins het geval.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse partners en hun gemeenschappelijke minderjarige kinderen. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster is moeder van een in België verblijfsgerechtigd kinderen, die fysiek, en emotioneel afhankelijk zijn van hun moeder.

Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Bovendien stel verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is als onwettig en als buitensporig en dient te worden vernietigd.

V. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij – kort samengevat – het volgende:

- Met betrekking tot het Eerste Middel:
 - Verweerder stelt dat het beroep van verzoekster onontvankelijk zou zijn;
 - Dat verzoekster geen belang zou hebben bij de schorsing van de bijlage 13;
 - Dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat dus de gemachtigde de bestreden beslissing MOET nemen;
 - In ondergeschikte orde stelt verwerende partij dat zij de beschouwingen over alle middelen samen zal behandelen, gelet op de juridische en de feitelijke samenhang;

- *Eerst vat verwerende partij de middelen van verzoekster kort samen;*
- *Verweerder verwijst naar een arrest van de RvV n° 81.666 van 24/05/2012 en citeert daaruit;*
- *Verder stelt verweerder dat in de beslissing inzake de weigering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitvoering werd ingegaan op artikel 8 EVRM;*
- *Verder stelt verweerder dat nu verzoekster er niet in geslaagd was “buitengewone omstandigheden” aan te tonen, werd haar aanvraag als onontvankelijk afgewezen;*
- *Dat er geen schending voorhanden zou zijn van artikel 8 EVRM;*
- *Dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt een situatie is van “eigen schuld, dikke bult”;*
- *Dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij niet elders een gezinsleven zou kunnen ontwikkelen;*
- *Dat de bepalingen inzake het kinderrechtenverdrag niet van toepassing zijn;*
- *Dat (nu de kinderen niet schoolplichtig zijn) heel het gezin haar valiezen kan inpakken en terugkeren naar het land van herkomst om daar een gezinsleven te stichten;*
- *Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het Eerste, Tweede en Derde Middel;*

VI. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoekster zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar Eerste Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Dat verweerder stelt dat verzoekster geen belang zou hebben en dus haar beroep onontvankelijk zou zijn, wenst verzoekster toch het één en ander te benadrukken. Verzoekster heeft in haar beroepsverzoekschrift geen schorsing van de bestreden beslissing gevraagd zodat de argumentatie van verweerder faalt in feite en in rechte.

Vervolgens wenst verzoekster te benadrukken dat de schending van de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen, uit het administratief dossier genoegzaam blijkt dat verzoekster in een gelijkaardige situatie zit, als dat dossier dat ter vergelijking wordt voorgelegd. Immers, de feitelijke constellatie is gewoonweg identiek. Meer nog, verzoekster heeft in niet alleen een artikel 9bis en 12bis Vreemdelingenwet lopende, maar in het geval van verzoekster wordt er zelfs een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) genomen. Indien, verwerende partij toch zou stellen dat zij gelet op artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bijlage 13 MOETEN nemen, dan hadden ze dit eveneens moeten doen in het ter vergelijking voorgelegd dossier. Verwerende partij brengt op geen enkel moment een plausibel, redelijk en verantwoord onderscheid tussen het verblijfsdossier van verzoekster en het verblijfsdossier dat ter vergelijking wordt voorgelegd.

Een dergelijke modus operandi van verwerende partij is niet alleen strijdig met de in het Eerste Middel aangehaalde bepalingen en beginselen, maar is eveneens een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Om al redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wijst erop dat het *in casu* gaat over een “*Marokkaans koppel met thans twee minderjarige kinderen*” en ze verwijst ook naar een gelijkaardig dossier waarin niet werd overgegaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad benadrukt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name zonder in het bezit te zijn van een visum, hetgeen verzoekster niet betwist, noch weerlegt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief. Overigens stelt het annulatieberoep verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande de elementen aangevoerd in een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing. Verzoekster toont ook niet aan welk belang hij zou hebben bij het gegeven dat de motiveringen desbetreffend niet werden hernomen in de *in casu* bestreden beslissing.

Waar verzoekster verwijst naar haar echtgenoot en kinderen die over een verblijfsrecht beschikken merkt de Raad op dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster op 6 februari 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Voornoemde aanvraag werd op 28 mei 2015 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd afgeleverd. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoekster. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing heeft geen automatisch schorsende werking en de beslissing wordt tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Verzoekster kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Verzoeksters betoog in verband met een gelijkaardig dossier is gericht tegen de beslissing van 28 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is evenwel niet het voorwerp van onderhavig beroep, zodat de grieven die ertegen worden uiteengezet thans niet dienstig kunnen worden aangevoerd. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op 19 juni 2018 bij arrest met nummer 205 509 door de Raad werd verworpen. Verzoeksters uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan, net zo min als haar overtuiging dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen heeft.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij geeft in de synthesememorie de volgende toelichting:

“*Tweede Middel : Schending van artikel 8 EVRM.*”

Wat de uiteenzetting nopens het Tweede Middel betreft, wenst verzoekster het volgende te melden:

2.1.1. Na een verwijzing van de inhoud van artikel 8 EVRM gaat verzoekster verder in op de inhoud van artikel 8 EVRM.

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt kort samengevat immers het volgende:

- Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de Marokkaanse echtgenote/partner is van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaan en de moeder van in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse kinderen.*
- Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.*
- Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin E.K.-B..*
- Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet zouden opwegen tegen de toekenning van een (tijdelijk en/of voorwaardelijk) verblijf.*
- Ook is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.*
- Dat er een dossier ter vergelijking wordt voorgelegd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen bijlage 13 zal worden afgeleverd omdat er nog een lopende procedure 12bis Vreemdelingenwet hangende pas, zodat de schending inroepen van artikel 8 EVRM niet dienstig is. Impliciet maar zeker, erkend verwerende partij de schending van artikel 8 EVRM.*

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

VII. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij – kort samengevat – het volgende:

- Met betrekking tot het Tweede Middel:*
 - Verweerder verwijst en citeert artikel 8 EVRM;*
 - Dat verweerder rekening heeft gehouden met de gezinstoestand van verzoekster;*

- *Dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om een visum aan te vragen slechts een tijdelijke verwijdering is en artikel 8 EVRM niet geschonden kan zijn;*
- *Verweerder verwijst inzake naar diverse rechtspraak van het EHRM;*
- *Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het Tweede Middel;*

VIII. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoekster zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar Tweede Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Dat verzoekster de moeder is van thans twee in België verblijfsgerechtigde kinderen en verblijfsgerechtigde echtgenoot. Dat het laatste kindje geboren is op 17 december 2012. Dat verwerende partij niet redelijk kan stellen dat verzoekster naar haar land van herkomst moet gaan en haar kinderen hier moet achterlaten. Dat haar kinderen respectievelijk 5 jaar (E.K. O.) en 3 jaar (E. K. H).

Dat een scheiding van verzoekster met haar gezin minstens een inbreuk uitmaakt van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat de scheiding van de kinderen van hun leer en leefomgeving vervreemding met zich zal brengen. Dat verwerende partij nog steeds tot redelijkheid en proportionaliteit gehouden is.

Dat verweerder de gezinssituatie verkeerd heeft ingeschat en een minstens disproportionele beslissing heeft genomen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.4 Vooreerst merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een

essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit de beslissing van dezelfde datum waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, blijkt dat de gemachtigde enerzijds het gezinsleven van verzoekster erkent, maar aangeeft dat dit haar niet belet om tijdelijk terug te keren en in het land van herkomst haar aanvraag in te dienen. De verwerende partij geeft bijgevolg aan dat het om een tijdelijke verwijdering gaat waarbij verzoekster met haar gezinsleden contact kan houden en dat haar tijdelijke fysieke verwijdering niet inhoudt dat zij geen rol meer kan spelen in de opvoeding van de kinderen. Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Het bevel houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Het bevel leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de beslissing betreffende de onontvankelijk verklaarde machtigingsaanvraag terecht wordt aangegeven. Verzoekster heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Verzoekster toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster blijft slechts hameren op het bestaan van een gezinsleven op het Belgische grondgebied, maar zoals reeds hoger gesteld betwist de verwerende partij het bestaan hiervan ook niet, maar motiveert zij in de beslissing betreffende de verblijfsaanvraag omstandig waarom een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland geen inbreuk vormt op dit gezinsleven.

De verzoekster maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). In de synthesememorie zet verzoekster het volgende uiteen:

“Derde Middel : Schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag):

Wat de uiteenzetting nopens het Derde Middel betreft, wenst verzoekster het volgende te melden:

3.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

3.1.1. Na een korte reproductie van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag gaat verzoekster dieper in op hun betekenis voor haar concrete geval.

3.1.2. De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoekster kinderen verder voor onbepaalde tijd van hun moeder gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 5 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

3.1.3. Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de Marokkaanse kinderen van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kunnen worden verzorgd, daar verzoekster een bijlage 13 werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van moeder op te nemen om haar kinderen op te voeden.

3.1.4. De minderjarige kinderen hebben niet alleen hun Marokkaanse vader maar ook hun Marokkaanse moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt haar nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.

IX. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij – kort samengevat – het volgende:

- Met betrekking tot het Derde Middel:

- Verweerder verwijst naar artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag;*
- Verweerder stelt dat voormelde artikelen geen rechtstreekse werking hebben in het Belgische recht;*
- Verwerende partij besluit tot de minstens ongegrondheid van het Derde Middel;*

X. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoekster zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in haar Derde Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

In België wordt sedert het arrest Franco-Suisse le ski van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationale recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling – wat haar geest, inhoud en

bewoordingen betreft - op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt.

Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragssluitende partijen een rol. Indien de verdragssluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen. Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtverdrag, wat hun geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Verende partij stelt dat geen van de in het Derde Middel aangehaalde bepalingen geschonden zijn en stelt dat aangezien de kinderen niet "schoolplichtig" zijn, zij maar met hun moeder moeten meegaan. Verwerende partij vergeet dat kinderen ook naar de kleuterschool moeten en dat zij aldaar hun sociaal en studentenleven beginnen. In de veronderstelling dat de kinderen naar het buitenland moeten, worden zij in hun ontwikkeling onderbroken en kan er vervreemding optreden. Bovendien mogen we niet vergeten dat het hier gaat om de Marokkaanse moeder van in België verblijfsgerechtigde kinderen. Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing op een onevenwichtige, onredelijk en onzorgvuldige wijze gehandeld.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.6 Gelet op de motieven van de beslissing van 28 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard kan worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. Immers wordt op omstandige wijze in voormelde beslissing gesteld dat: *"Het gegeven dat de vader van de kinderen, niet in staat zou zijn om op de kinderen te passen. Dit element vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België kan rechtvaardigen. De kinderen zijn nog niet schoolplichtig en kunnen betrokkene altijd vergezellen naar het land van herkomst. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (nondiscriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Hetzelfde gaat op voor art. 6, art. 7 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. De kinderen zijn nog niet schoolplichtig en kunnen betrokkene altijd vergezellen naar het land van herkomst, ook haar partner kan betrokkene altijd vergezellen, er worden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene werkt. Ook het feit dat betrokkene lijdt aan hevige rugpijn, bewijst niet dat hij betrokkene niet kan vergezellen naar het land van herkomst om daar haar aanvraag in te dienen."*

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet argument in tegen deze motieven. Waar zij stelt dat het zou gaan om een scheiding van onbepaalde duur kan zij niet overtuigen. Verder blijkt niet dat de tijdelijke terugkeer van verzoekende partij naar het herkomstland een dermate ontwrichtend karakter heeft voor de ontwikkeling van de kinderen.

Zoals de verwerende partij vaststelt zijn de kinderen nog zeer jong en verhindert hen niets verzoekende partij te vergezellen of eventueel te bezoeken. Ook blijken geen hinderpalen wat dat betreft voor de echtgenoot van verzoekster. Verzoekende partij duidt geenszins op concrete wijze waarom een tijdelijk verblijf in het land van herkomst de belangen van haar kinderen nadelig zou beïnvloeden. Een dergelijke algemene stelling kan niet worden bijgetreden en verzoekende partij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in dit verband nog enig nader onderzoek diende te voeren.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. *In casu* kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op dit punt is tekortgekomen of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN